

11. říjen 79

„ Nikdo se ještě svatým nestal přes noc,
i kdyby se jí celou promodlil. “

G. Verwer

V Z K Ř Í Š E N Í

[7]

O B S A H :

Kalendárium	1
Modlitba	5
Postřehy z modliteb	6
Zlomky	7
Desatero	8
Dopis Ch. Pégnymu	9
Otec má život v sobě12
Poezie13
Jak málo stačí15
Stopy v čase16
Evangelia17

/Jen pro soukromou potřebu /

Modlit se, znamená dávat se k dispozici Bohu !
M. Quoit

Řekl mi Marek:-" Jestli tě něco napadne, tak sem něco napiš."
Asi ho nic nenapadlo a tak to přehrál na mne.
Jenže ani mne zrovna nic nenapadá. Tak alespoň tohle :
"Člověk by měl psát, jenom když ho něco napadá a ne jenom tak.
A vůbec i všechno, co člověk říká, nebo dělá, by měl dělat jen
když ví proč to říká, nebo dělá! "

- V -

Ř Í J E N

1.10.-Sv.Terezie Ježíškova

Zkusme vzít ještě jednou do ruky zářijové Vzkříšení.
Proč? Kvůli tomu krásnému dopisu sv.Terezii .Nebo nyslíte,
že už se nenajde nic, co by nám uniklo?
Zkusme to a uvidíme, jak svět církve vítězné je nám, kteří
jsme v prachu cesty ,blízký.
Každé takové setkání je jako krásná růže.

4.10.-Sv. František z Assisi

Nevím proč, ale mám pocit, že bychom se všichni potřebovali setkat se sv. Františkem. Stačilo by jej jen vidět, jen se s ním pozdravit. Bylo by to setkání určitě nezapomenutelné, které by náš život poznamenalo. Jak by asi sv. František vypadal? Člověk chudý, bez desetníku, v roztrhaných šatech, s hřejivým pohledem a prázdným žaludkem. Člověk, který nikomu neublíží, pro každého má úsměv, nikam nechvátá a je mu určitě jedno, že všichni okolo něj mají více peněz, šatů a střechu nad hlavou. František tohle vůbec nepotřeboval. Naopak, majetku se zbavoval a vlastně veškerým jeho bohatstvím byl Kristus a jeho vůle.

7.10.-Panna Maria Růžencová

Pro mnohé je růženec něčím dávno překonaným, modlitbou, která nemá člověku co říct. Něčím strojeným, co jen dožívá. Jiní vidí v růženci naprostý opak-, něco nač v jiné modlitbě zapomínáme: jiskru pokory a radosti, ne mechanické odříkání, ale radostné setkání...

Panna Maria si výslovně přála, a bychom se růženec modlili.

Proč zvolila právě tuto modlitbu, to nevíme. Ale jakmile se rozhodneme alespoň pro jediný desátek demě, jakmile toto své předsevzetí začneme plnit- tak určitě tyhle otázky ztratí svou důležitost.

9.10.-Sv. Vintíř /Günter/

Člověk, poustevník, jehož jméno je spojeno se Šumavou. Málo o něm víme. Životopisec píše, že to byl "velbloud, který se zbavil svého hrbu- břemena, a pak prošel uchem jehly." Tedy bohatec, který se zbavil majetku, nechal rozmařilého života a odešel do lesů a konal pokání.

15.10.-Sv. Terezie z Avily

Patronka Španělska. Již jako malé děvčátko toužila po Bohu, hrála si na mučednici, na jeptišku. Chtěla utéci do Afriky a umřít mučednickou smrtí. Později se skutečně stala řeholnicí a svým životem, plným odříkání a modlitby umřela sama sobě. Žila jen pro druhé a své životní poslání-obnovit řeholi Karmelitánů splnila na výtečnou. Na "oplátku" od Boha měla nadpřirozené dary nazírání a na jejím hrobě se událo mnoho zázraků. Tu hlavní odměnu však sv. Terezie dostala v nebi.

16.10.-Sv. Markéta Marie Alacogue

Všichni známe pobožnost k Srdci Páně na první pátek v měsíci. Mnozí však neví, že právě této řeholnici se zjevil Kristus a žádal jí o úctu k svému Srdci. Markéta Alacogue nám zanechala slova Krista, kde Pán mluví právě o prvních pátkách:.. "Slibuji ti, že má láska propůjčí všem, kdo devět po sobě jdoucích prvních pátků měsíce mě přijmou, milost konečného setrvání. Nezemřou ve stavu smrtelného hříchu..."

Kristus nabídl skrze Markétu Marii lidstvu věčnost úplně reálně. Vlastně tím vyjádřil a potvrdil svoji touhu: Abychom se všichni sešli v nebi. Tak velká je Jeho láska.

18.10.-Sv. Lukáš

Třetí evangelista v pořadí, žák sv. Pavla. Původně osobní lékař a průvodce sv. Pavla, později lékař duchovní, který pomáhal svému učiteli v jeho úřadu. Ze všech evangelistů je nejvzdělanější. Lidová tradice jej připomíná i jako malíře, který zobrazil Pannu Marii.

Snad proto je zván patronem malířů.

Vzdělaný lékař s postavením se stal žákem nějakého potulného kazatele, bez vyhlídky na sebemenší světskou životní jistotu.

Chápeš to ?

21.10.-Den modliteb za misie

Nemáme své misie, ani misionáře. Počet kněží v naší zemi je tak malý, že prostě nemůžeme nikoho postrádat, nemůžeme bratrsky nabídnout pomoc jiné zemi.

Církev na tyto země pamatuje a obrací se na nás, prosí nás o modlitbu. Prosí o podporu misionářům pro jejich práci, která určitě nezapadne v zapomnění. O modlitbu, o to nejlepší a jediné, co můžeme v současnosti poskytnout. Nezapomeňme dneska na to.

23.10.-Jan Kapistrán

Intelektuál, s titulem mistra církevního i světského práva. Vstoupil do služeb krále a vynikal spravedlností. Později však opustil své vysoké postavení a stal se řeholníkem. Chodil po kraji a obracel mnoho židů. Byl také v Čechách, kde se po jeho působení vrátilo mnoho husitů do katolické církve.

Byl to muž drobný a nubesný, avšak svým duchem dokázal vyburcovat i obry k pokání.

24.10.-Sv. Rafael

Rafael = lékař Boží, ochránce zdraví ve Starém zákoně /Tobiáš 4-12/. Mnohdy není známost se šéfem k zařazení. Rafael, jeden ze tří archandělů, jehož jméno nám Písmo sv. připomíná, je důvěrným přítelem Božím a současně "šéfem" mnoha andělů, které denně potřebujeme.

Mnohdy na to nemyslíme, ale není to naše chyba? Nestálo by za to zařadit do svého repertoáru modliteb také alespoň občas myšlenku na ty, kdo jsou Bohu nejbliž?

28.10.-Sv. Šimona a Judy

O Šimoně kananejském, zvanému Horlivec, nemáme téměř žádné zprávy. Podle starobylého podání tito apoštolové působili spolu v Armenii a Persii.

Při zobrazování ohou světců drží Juda sekeru, nebo kyj a Šimon pilu, nástroje, kterými byli umučeni. Tedy věci, které člověku slouží a pomáhají, stejně tak, jako atom nebo dynamit. Ale lidstvo dokáže vše zneužít, dobré změnit v nástroj zla. Kristus i apoštolové to dělali obráceně - zlo měnili v dobro.

A to je i náš úkol na tomto světě.

M o d l i t b a

Když dolehne na člověka smutek, stejně jako když srdce
plesá radostí, hledá někoho, kdo mu rozumí.

Jsou chvíle, kdy si myslím, že mě nikdo neslyší, kdy si myslím,
že jsem sám . . .

Matko, plná milosti,
prozařující Syna laskavým pohledem v Betlémě i v Káně,
blízká Synu, na cestě i při odpočinku,
nesoucí spolu s ním tíži potupy i kříže.

Matko, Ty- která jsi jeho mrtvé tělo na rukách nesla-
Už vím, Ty Matka jeho těla, Matka církve -

Ty nás n e o p o u š t í š !-

Postřehy z modliteb

Mnozí lidé si myslí, že mají důležitější práce, než modlitbu. Jiní přemýšlejí naopak... Láska vyžaduje, aby se člověk zastavil v práci, ochotně a nezištně. Miluješ-li, musíš si pro lásku udělat čas. Žiješ-li Bohu vzdálen, ponenáhlu zjišťuješ, že se ti žije docela dobře i bez něho. Pomalou náhle zapomeneš. Pak uvěříš, že není..

Ten, kdo chce od milované osoby stále něco mít, není milujícím, ale obchodníkem. Bez zvláštní milosti, nemůžeš při modlitbě nic pociťovat. Modlit se, znamená vstoupit do styku s někým, kdo není smyslem přítomný.- Chceš-li se modlit, musíš počítat i s tím, že se velmi často budeš před dobrým Bohem i nudit. Musíme se cítit modlit. Chtít se modlit, - to už znamená modlit se- To hlavní, co tě při modlitbě ruší, nezávisí na okolí, ale je to v tobě samém /svět myšlenek, dojmů, představ, vášní.../

Nezaměstnávej se "zaháněním" roztržitosti. Naopak. Snaž se vypátrat její důvody, obětuje je Bohu. Nikdo nemá z modlitby vyloučen. Tvá modlitba není závislá na náladách. Bůh tě slyší a očekává vždy. Čím více se prohlubuje láska, tím méně potřebuje gest a slov, ale potřebuje více ticha. I tvá modlitba se zjednodušuje. Nemáš-li chuť, vyjadřovat se slovy, nebude proto tvá modlitba méně zbožná, naopak, máš-li chuť jenom se dívat a tiše milovat -bude tvá modlitba lepší. Důvěřuj ! V lidi, v Boha. Bůh potřebuje tvou modlitbu. Může dávat, jen když ho prosíš, neboť nekonečně respektuje tvou svobodu. On je to, káto tiše a bez ustání prosí.

Vyslyš jeho lásku !

podle pramenů - T i j -

Znovu a znovu riskuje pro takové drobné maličkosti ztrátu svobody. Mnozí s tím s tichou výčitkou ve tváři nesouhlasí. Zná dobře všechny jejich důvody. Zná také většinu paragrafů, které jsou připraveny jako ocelové mříže, sevřít jeho svobodu do-pro stát únosných-hranic. Zná ale také důvod, proč neochabuje:

"Jestliže člověka ohrožuje zlo, jest-li něco ohrožuje jeho život, pak je potřeba tomu zabránit!"

- - -

Všechno obřo žemí za okupace i v zahraničním odboji překonal, protože jej vedla touha vrátit vlasti svobodu. Jeho úsilí přispělo k porážce a vyhnání hitlerovců. Vlast však zůstala v područí zla. Jednotný úbor, který na dlouhé roky oblékl a železné záclony v oknech, byly toho důkazem.

Často právě on držel nad vodou mnohého kamaráda.

Vždyť to je opravdová láska - riskovat pro bratra¹ život.

- - -

Genocidium / genocida/ : vražda národa, vynilazování příslušníků národnostních, etnických, rasových, nebo náboženských skupin obyvatelstva, prováděná s cílem tyto skupiny úplně, nebo zčásti zničit. Genocidium bylo prohlášeno za mezinárodní zločin, mezinárodní úmluvou, podepsanou v r. 1948, která vstoupila v platnost r. 1951.

/Malý encyklopedický slovník A - Ž, ACADEMIA PRAHA 1972/

- - -

Naše křesťanství je záležitost ve řejná a musíme počítat se vším. Vždyť náš Pán nám to přímo slibuje:

Budou vás vodit před vládce a pro mé jméno tupit a pronásledovat.

Boží království však patří těm, kdo trpí pro spravedlnost.

Desatero pro křesťanského řidiče

- 1/. Řídíš-li vozidlo, musíš si uvědomit, že řídíš mechanismus, který se může stát nástrojem smrti; můžeš vystavit velkému nebezpečí zdraví a život nejen svůj, ale i řidičů jiných vozidel, cyklistů, chodců. Silniční značky tě zavazují ve svědomí, připomínají příkázání : **Nezabiješ !**
- 2/. Úsměvem a modlitbou odplat řidiči, který ti vynadal.
Dobře číňte těm, kteří vás nenávidí !
- 3/. Když tě v řadě vozidel nerozvážený řidič předjede, dovol mu, aby jel dál a zbav se pokušení jej předjet.
Když tě někdo udeří v pravou tvář, nastav mu i levou.
- 4/. Následuj dobrého Samařana, zpozoruješ-li vozidlo, které mělo havárii. Neohlížej se na jinou stranu, nepokračuj v jízdě, nenechávej raněného bez pomoci.
Budeš milovat bližního svého, jako sám sebe.
- 5/. Vidíš-li omyl, chybu jiných řidičů, nekritizuj, nenadávej, nepoužívej světelných, nebo zvukových signálů, protože i ty můžeš udělat stejnou a možná horší chybu.
Proč vidíš třísku v oku svého bratra a trám ve vlastním oku nevidíš?
- 6/. Ohleduplný řidič se nebude rozčilovat, nebude křičet před starším, nemocným člověkem, ani se nebude chlubit účinností svých brzd, aby tak vyvolal u chodců překvapení.
Blahoslavení tišší.
- 7/. Řidič na svém místě se nebude znervoznovat, nebude se unášet emocemi , když ho jiný předjede, rovněž se zbaví egoistické chuti, být stále první.
Na hostině si nesedej na první místo.
- 8/. V případě havárie, nebo poškození vozidla se vzorný řidič nehádá, klidně zjistí fakta.
Dohodni se se svým protivníkem rychle, dokud jsi s ním na cestě.
- 9/. Když jiný řidič zaujme volné místo na parkovišti, kde jsi měl v úmyslu zastavit své vozidlo, nech ho v klidu.
Tomu, kdo chce vzít tvou sukni, zanech i plášť.
- 10/. Když jsi na parkovišti poškodil cizí vozidlo, za stěrač vlož list papíru se svou adresou. Nedělejte nikomu nic zlého.
Všechno, co byste chtěli, aby lidé dělali vám, vy jim číňte.
Protože v tom spočívá celý zákon i proroci.

Dopis Charlesi Péguymu.

B ů h n a d n á m i ž a s n e

Drahý Péguy,

vždycky se mi líbilo Tvé nadšení, Tvá vášně, probouzet duše a vést je. Již méně se mi líbila některá Tvá literární vzkypění, tu hořká, tu ironická, anebo přemrštěně vášnivá v boji, vedeném proti pobloudilým lidem Tvé doby. Na Tvých nábožensky laděných stránkách je několik poeticky-neříkám teologicky-šťastných nápadů, tam, kde necháváš Boha mluvit o naději:

Víra člověka mě neudivuje - říká Bůh - není to nic překvapujícího. Zářím natolik ve svém stvoření, že by lidé museli být slepí, aby mě neviděli. Lidská láska mě nepřekvapuje - říká Bůh - nemí to nic udivujícího. Tato ubohá stvoření jsou natolik nešťastná, že nemají-li srdce z kamene, musí jeden druhého milovat. Nad čím žasnu, je naděje.

Souhlasím s Tebou, drahý Péguy, že naděje udivuje. Souhlasím s Dantem, že je to čekání s jistotou. Souhlasím s tím, co bible vypráví o těch, kteří doufají.

Abraham vůbec nevěděl, proč mu Bůh přikazuje, aby zabil svého jediného syna. Až bude Izák mrtev, odkud mu vzejde potomstvo, které, mu bylo přislíbeno, to nevěděl. A přece splnění očekával s jistotou.

Když David šel proti Goliášovi, věděl moc dobře, že pět kamínků, byť vržených prakem rukou velmi dovednou, je příliš málo proti obru v železném brnění. A přece očekával vítězství s jistotou a hlásil obrněnému kolosu: " P ř i c h á z í m o d B o h a . Z a c h v í l i t i u t n ů h l a v u . "

Když se modlím žalmy, drahý Péguy, také já se cítím proměněn v muže, který doufá s jistotou:

Bůh je mé světlo a má spása, koho bych se bál?
I když mě obklíčí vojsko, mé srdce se nevyděsí.
I kdyby zvedli proti mě boj, i tehdy budu důvěřovat.

Jak se mýlí, Péguy ti, kteří nedoufají! Jidáš provedl velkou hloupost onoho dne, kdy prodal Krista za třicet stříbrných, ale ještě větší pošetilost udělal, když si myslel, že jeho hřích je příliš veliký, než aby mohl být odpuštěn. Žádný hřích není příliš velký. Jakkoliv velká je bída, je nekonečná a může být přikryta nekonečným milosrdenstvím. A nikdy není příliš pozdě. Bůh se nenazývá jen Otec, ale Otec marnotratného syna, který nás vidí z dálky a dojat nám běží vstříc, aby nás objal a něžně políbil.

A případně bouřlivá minulost nás nesmí zastrašit. Vichřice, které v minulosti napáchaly zlo, v přítomnosti se mění v dobro, jestliže vedou k nápravě a ke změně. Odevzdány Bohu se mění v poklad, který Mu poskytuje potěšení odpouštět nám.

Evangelium připomíná mezi Ježíšovými předky čtyři ženy, z nichž tři nejsou zrovna chvályhodné. Rahab byla nevěstka, Tamar měla syna Faraése se svým švagrem Judou a Batsabé cizoložila s Davidem. Je to tajemství pokory, že tyto příbuzné byly Kristem přijaty a začleněny do jeho rodokmenu, ale také je to myslím, v Božích rukou prostředek k našemu ujištění:

můžete se stát svatými, ať už jsou vaše rodiny, váš temperament, zděděné vlastnosti a činy v minulosti jakékoliv.

Milý Péguy, bylo by však pochybné čekat a rozhodnutí stále odkládat. Kdo se dá na cestu "potom", skončí na cestě "nikdy". Znáám někoho, kdo na mne dělá dojem, jako by si ze života vytvořil čekánu na pokračování. Vlaky přijíždějí a odjíždějí a on: "Odjedu jindy. Vyzpovídám se na konci života." O "statečném Anselmovi" říkal Visconti

Venosta:

Přechází den, odchází druhý,
nikdy se nevrací Anselmo chrabrý.

Tady máme opak - Anselmo, který nikdy neodchází.

Záležitost není bez rizika. Předpokládej, milý Péguy, že Čínané napadli Itálii a zatímco vše kolem ničí a vraždí, postupují dopředu. Všichni prchají. Lidé berou útokem letadla, auta, vlaky. "pojd!" volám na Anselma, "ještě je ve vlaku jedno místo volné, rychle nastup!"

A on: "Je to jisté, že mě Čínané zničí, jestliže zůstanu?" "Jisté to není, mohou tě ušetřit, může se stát, že ještě před jejich příchodem pojedou jeden vlak. Ale to jsou možnosti pochybné a jedná se o život.

Ještě čekat, je neodpuštělná neopatrnost." "Nemohu se obrátit také později?". "Jistě, ale bude to možná těžší, nežli nyní. Z opakovaných hříchů se stává návyk a řetěz, který se dá přetrhnout stále nesnadněji. Nyní ihned, prosím!"

.....

Ty to víš, Péguy. Správné čekání se opírá o dobrotu Boží, vyznařující zvláště z jednání Kristova, který je v evangeliu nazýván "přítel hříšníků." Je známo, jaká je hloubka tohoto přátelství ztratili se oboje, Pán ji jde hledat a když ji najde, vloží si ji na rameno, nese ji domů a všem říká:

V nebi bude větší radost nad jedním hříšníkem, činícím pokání, nežli nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují.

Samariťanka, cizoložnice, Zacheus, lotr po pravici kříže, ochrnutý a my všichni, jsme hledáni a takto je s námi jednáno. Což je opět úkaz k žasnutí.

.....

Ale je tu ještě další: j i s t é o č e k á v á n í b u d o u c í s l á v y, jak říká Dante. Tato j i s t o t a, týkající se budoucnosti v zamčené dálce, to udivuje. Přestovšak Péguy, situace taková u nás je, u těch, kteří doufají. Nacházíme se v postavení Abrahama, který obdržev od Boha příslib úrodné země, poslechl a "odešel-říká bible-aniž věděl kam jde", přesto však byl pln jistoty a odevzdán Bohu. Nacházíme se ve stavu, popsaném evangelistou Janem: "Od nynějška jsme synové Boží, kdo budeme v budoucnu, není ještě zjevno. Nacházíme se v situaci, jako Napoleon od Manzoniho "jdoucí po kvetoucích stezkách naděje" i když neznáme dobře kraj, k němuž tyto stezky vedou. Známe jej alespoň přibližně? Anebo Dante blouznil, když se snažil vyličit ono místo, jako světlo, lásku a radost? "Světlo duchovní", protože tam bude náš duch vidět přejasně to, co tady rozpoznává ztěšlí Boha. "Lásku pravého dobra", protože ta dobra, která zde máme rádi, jsou částečná, jsou to kapišky, drobky, úlomky, zatímco Bůh je Dobro, celistvé. "Radost, která převyšuje všechny slasti", protože není přirovnání mezi tamtou blažeností a rozkošemi tohoto světa". S tím souhlasí Augustin, když nazývá Boha "Krásou, věčně starou a věčně novou". Souhlasí Manzoni: "Tam je mlčení a pohasne sláva pomíjející."

Souhlasí Izaiáš ve slavném dialogu: " Volej!-Co mám volat?-
Provolávej takto : Každý člověk je jako tráva a všecka jeho
sláva je jako polní květ. Uschne tráva a květ zvadne."

S těmito velikány souhlasíme i my, drahý Péguy. Nazve nás někdo
"pomatenci" a nepraktickými snílky?

Odpovíme: Jsme synové naděje, jsme úžas Boha !

- přeložila M.H. -

Otec má život v sobě

Bojíme se živého Boha. Proto Ho umisťujeme kamsi do dalekého
nebe, kde sídlí v dokonalé nehybnosti. Uznáváme sice, že stvořil svět,
stanovil přírodní zákony, dal lidem Desatero, ale to bylo kdysi dávno,
v nedohledném počátku. A přece On je Život, Bytí, Činnost. Potkáš
Ho na namáhavé cestě všedních dnů, můžeš se Ho dotknout upracovaný-
ma rukama a uslyšet jeho hlas, když jsi schopen naslouchat.

Je snazší postavit do kouta bůžka, jemuš čas od času vhodíte
hrudku kadidla a ozdobíte ho několika květy. Pravda je však taková-

--On je Život , a ty Ho ve svém životě můžeš potkat !

-M. Malinski -

Sluneční píseň sv. Františka z Assisi

Velký, všemocný, dobrý Pane,
 tobě buď chvála, dobrořečení,
 slavný jsi Králi nepřemožený,
 tobě náleží můj dík,
 ač jsem nehoděn tvé jméno vyslovit.

Buď chválen ,můj Pane,
 veškarým tvým tvorstvem.
 Zvláště Pane, bratrem Sluncem,
 který je den, aniž nám svítíš?
 On je krásný a září velkým jasem
 a je podoben tobě, Nejvyšší.

Buď chválen, můj Pane,
 za sestru Lunu a hvězdy,
 stvořil jsi je na nebi
 jasné a vzácné a krásné.

Buď chválen, můj Pane,
 za bratra Vítr a Vzduch,
 za mlhy a za jasné i pochmurné počasí,
 kterým udržuješ své tvory.

Buď chválen , můj Pane,
 za sestru Vodu,
 která je velmi užitečná
 a pokorná a vzácná a cudná.

Buď chválen ,můj Pane,
za bratra Oheň,
který nám svítí v noci
a on je krásný a něžný
a mohutný a silný.

Buď chválen, můj Pane,
za naši sestru,matku Zemi,
která nás vodí a nosí
a plodí rozličné rostliny
s barvitými květy a plody.

Buď chválen,můj Pane,
za ty,kdo odpouštějí z lásky k tobě
a snášejí slabost a bolest.
Blahoslavení,kdo v tom všem vytrvají
v pokoji,neboť ty,Nejvyšší,
je odměníš korunou.

Buď chválen ,můj Pane,
za naši sestru tělesnou Smrt,
jíž nikdo živý neunikne.
Běda těm,kdo umírají ve smrtelném hříchu!
Blažení,kdo jsou nalezeni v tvé nejsvětější vůli,
neboť druhá smrt jim neublíží.

Chvalte a oslavujte svého Pána,
dobrořečte a služte mu
oddáni v pokoře.

J a k m á l o s t a č í

V 16. čísle Květa jsem četl článek Jiřiny Švorcové : " Jak to všechno vlastně začalo? "

Herecké ohlédnutí na vlastní život, v mnohém pro nás křesťany poučné. Herečka píše:

Děda Švorc byl rolník, včelař, švec a kostelník. Krásně voněl po všech těch řemeslech. Tenhle starý člověk hluboce částe a prostě věřil a pro mne z té jeho víry vyvěral pocit bezpečí a jisté romantiky z nepoznatelného. Taky jsem alespoň v něčem byla privilegovaná: mohla jsem uklízet venkovský kostelík, natahovat věžní hodiny, nosit velikánské klíče a když jsem byla zvlášť hodná, dokonce i kalich, když na Jeníkovice přišla řada a sloužila se tam mše.

Směla jsem i šlapat měchy varhan, na které hrál můj strýc, hudební samouk.

To všechno bylo moc krásné a jistě kus šťastného dětství

Ale k tomu porovnání: v Praze mě kamarádka ze školy přivedla do kostelního pěveckého sboru, který vedl její strýc. Měla jsem sluch i hlas a byla to pro mne v mnohém ohromná škola. Na kostelním kůru se dělalo jistě dobré a poctivé řemeslo. Zpěváci i hudebníci byli zapálení pro muziku, byla to i obživa, ale ani trochu nebyli zapálení pro to, co se dělo dole. Žádné "svaté vytržení", v přestávkách se za varhanami hrával mariáš.

A já se díky tomu, začala dívat na ty obřady jako na dobře vymyšlené a působivé představení. . . . "

Zamyslel jsem se.--

Jak málo někdy stačí k tomu, aby mojí vinou někdo ztratil cestu k Pánu.

Jak málo někdy stačí !

Stopy v čase

za sebou zanechává každý jednotlivec i každé společenství, tedy i události v církvi a činy jednotlivých křesťanů. Tak mi napadlo, že by snad nebylo marné, podívat se trochu zpět na stopy, zanechané v měsíci říjnu.

A jen třeba namátkou za poslední čtvrtstoletí. Vynořuje se nám toho dost.

1958- umírá Pius XII, papež dlouhého pontifikátu, papež válečných let, snad poslední v řadě papežů-vládců, ale také zachránce Říma a mnoha pronásledovaných. Papež, který dal církvi dogma o nanebevzetí Matky Boží.

Jeho nástupcem je zvolen 77-letý kardinál Roncalli-Jan XXIII. Říkali jsme si tehdy: "Co to ti kardinálové udělali-zvolit takového starce!" A zapomněli jsme počítat s působením Ducha svatého. Jan XXIII. otevřel okna církve, že ostrý prúvan bral mnohým až dech. Přechodný papež, jak ho nazývali novináři po zvolení, se stal papežem přechodu, přelomu v církvi. Od něho možno počítat církevní novověk.

1962- Jan XXIII. zahajuje 2.vatikánský koncil, událost století. Koncil opravdu cílevědomě, i když s mnoha potížemi, započal nové jaro církve. A velmi správně se zaměřil na otázky pastorace. Zahájil i novou etapu vztahů k odloučeným bratřím a zdůraznil hlavní úkol křesťanství: službu všem. Duší koncilu byl papež Jan, ačkoli zemřel po prvním zasedání. O obrovské mohutnosti jeho charismatických podnětů svědčí i to, že jeho nástupce Pavel VI. je celých 15 let v trpělivé mravenčí práci uváděl v život.

1978- Zase jednou se ukázalo, jak nechápeme Boží cesty. Jen si vzpomeněte! Po smrti Pavla VI., kratičký pontifikát Jana Pavla I. a v říjnu již jeho pohřeb. Jak jsme stáli s údivem v srdci a ptali se "proč?"

Přinesl přece na Petrův stolec úsměv a ukázal, že je možné být prostým pastýřem. A tomu všemu měl být konec? Ne, protože Duch Boží je s námi a dává nám, co potřebujeme právě pro tuto dobu. 16. října ještě pochybnosti, ještě údiv nad volbou Karla Wojtyly. Zase otázka. A po roce?

Jan Pavel II. se stal takovou osobností v dějinách papežů tohoto století, že můžeme jen žasnout a děkovat. Děkovat za stopy, které zanechává v našem čase. A pokorně připustit, že často porozumíme Božím záměrům teprve ze zpětného pohledu.

7.X.-Mk 10. 2 - 15

Je to náhoda, že vedle sebe stojí tyto dvě události;
otázka farizeů po rozvodu, po rozbití manželství a jednání
učedníků, odhánějících matky s dětmi ?

Ježíš bere pod ochranu celou rodinu
Život rodiny, to je život Božího království.

14.X.-Mk 10. 17 - 30

Stojí ta Ježíšova odpověď před námi, jako před tím bohatým
mladíkem.

Jedno ti chybí!

Co je to, co mi chybí? Snad je to něco, čemu nepřikládám váhu
a jím k všechno zachovávám. V životě každého to může být něco
jiného. Dělá to ze mne velblouda, neschopného projít uchem jehly.

A při tom stokrát víc je připraveno těm. . .

21.X.-Mk 10. 35 - 45

Ježíš nám nebrání, abychom chtěli být mezi ostatními první.

Řekl bych, že nás k tomu dokonce vybízí. Už tím, že sám^{na} sobě
nám to ukazuje. Nepřišel, aby si nechal sloužit.

Ani my si tedy nemůžeme nechat sloužit, ale musíme se snažit
být služebníky druhým a dokonce jejich otroky.

28.X.-Mk 10. 46 - 52

Velice často se podobáme tomu ubožákovi, který ani neměl
jméno - říkali mu prostě Bartimaios - syn Timaiův.

Jenže on si byl své bídy vědom.

Věděl: " Jsem slepý - a Ježíš jdoucí okolo, je má jediná šance.

Nikdo jiný mě nezachrání - protože jsem ubožák."

Velice často se mu podobáme. A také my máme v Ježíšovi
jedinou šanci.

Je třeba vědět, že Ježíše potřebujeme.

Je třeba vědět, že jsme slepí !